

9

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

„Bratři! Víme, že člověk je uznán za spravedlivého jen tehdy, když uvěří v Ježíše Krista, a ne když dělá skutky, jak je nařizuje Zákon.“

Gal 2,16

Úvodní slovo

Věřím, že touto dobou už mnozí nejen víte o tom, že vyšla kniha o historii našeho kostela, bývalého kláštera a o slavném obraze Madony svatotomské, ale že ji už máte i přečtenou. O slavné historii /zejména té vlastní/ se vždycky dobře čte a mluví. Nemělo by nám ale uniknout, že

tato historie nezískala svou slávu naším mluvením, ale že se nejprve jako slavná musela skutečně odehrát.

Možná máme ambice přidat k této historii další kapitoly neméně slavné. Je to jistě možné – ale opět bude nutné začít nejprve něčím jiným, než mluvením.

Váš Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• Národní centrum pro rodinu zaslalo všem farním úřadům text petice proti přijetí zákona o registrovaném partnerství osob stejného pohlaví. K této petici připojuje Česká biskupská konference tento průvodní dopis:

Milé sestry, milí bratři,
vážení přátelé,

vzhledem k nově iniciovanému návrhu zákona o registrovaném partnerství osob stejného pohlaví vyzývá Česká biskupská konference k podepsání petice Národního centra pro rodinu vztahující se k této otázce.

Zákon o registrovaném partnerství osob stejného pohlaví přiznává registrovaným osobám stejná práva jako manželům s výjimkou adopce dětí. Jde tedy o jakési alternativní manželství.

K problému homosexuality se církev opakovaně vyjádřila a vyzvala všechny, aby vůči těmto osobám vždy vystupovali s projevem úcty a respektu k jejich lidské důstojnosti, kterou vrozená úchylnka od normy nijak nesnižuje.

Jsme však přesvědčeni, že možnost uzavření právního vztahu podobého manželství jednak nepřináší nic podstatného k řešení problému těchto osob, jednak uvádí ve zmatek nezanedbatelnou část mladých lidí. Jde o ty, kteří díky neukončenému psycho-sexuálnímu vývoji nebo díky negativním zkušenostem a tlakům nesměřují dočasně k heterosexuálnímu vztahu

a trpí problémy s přijetím vlastní sexuální identity. Nabídka homosexuálního soužití se jim v jejich tísní může jevit jako přijatelná alternativa. S takovou nabídkou nelze souhlasit, protože vytváří velké riziko trvalého přesměrování vývoje osobnosti a jeho zavedení do slepé uličky s řadou objektivně negativních následků. Jedním z nich je neschopnost dobré přípravy a vlastního zvládnutí pozdější role rodiče. Proto považujeme zákon o registrovaném partnerství osob stejného pohlaví za ohrožení rodiny.

Nechceme uvádět další existující argumenty či zavádět polemiku, protože výše uvedené ohrožení je samo o sobě dostatečným důvodem k odmítnutí návrhu. Naší snahou není vnucovat komukoli křesťanskou sexuální morálku, ale chránit ty, kteří by se mohli stát oběťmi nepravdivých a zavádějících informací. Soužití dvou osob stejného pohlaví není alternativou manželství, a nemůže tedy za ni být zákonem vydáváno.

Vaši biskupové

Pozn.: Petiční archy jsou k dispozici do konce června v sakristii

• Dne 23. června 2001 v 9 hodin se koná v katedrále na Petrově jáhenské svěcení šesti kandidátů z brněnské diecéze. O týden později, tedy 30.června 2001 rovněž v 9 hodin, přijme z rukou otce biskupa sedm jáhnů kněžské svěcení. Prosíme o modlitbu za nové kněze a jáhny i za další povolání k řeholnímu a duchovnímu stavu.

• Katechetické centrum oznamuje otevření nového běhu katechetického kurzu v příštím školním roce. Kurz probíhá o sobotách na Biskupském gymnáziu na Barvičově ulici. Je určen hlavně pro ty, kteří se

chtějí zapojit do pastoračních aktivit ve farnostech naší diecéze /nejen jako katecheté/. Přihlášky je možné podat do 25.8.2001 na katech. centru brněnského biskupství, kde si je možno také vyzvednout formulář přihlášky a získat ostatní informace.

Chybička se vloudila

Pozorný čtenář farního časopisu si jistě všiml, že v minulém čísle to nebyla jen jedna. Pokud někdo z vás zažil výraznější šok, upozorňujeme, že to prospívá játrům a že tudíž letos nepotřebuje dovolenou. Za všechny chyby se však omlouváme a ty faktické chceme uvést na pravou míru: Setkání mládeže na Petrově se nezúčastnil Jan Kasal. Kdo tam ale vlastně doopravdy hrál a zpíval své písničky, se nám zjistit nepodařilo.

A dále: jedním z autorů poemy o Tomáši Vakovi nebyl Tomáš Vidle Vild, nýbrž Martin Vidle Vild.

Laskavý čtenář zajisté promine.

Poděkování

Koncem června ukončí svou službu kostelníka v naší farnosti jeden z nejoblíbenějších Pavlů Bezděků, kteří kdy tuto službu u nás vykonávali. Chtěl by tímto způsobem poděkovat za všechny dary, které během doby strávené u Tomáška obdržel a my mu mnohokrát děkujeme za obětavost, trpělivost a ochotu. Loučíme se

s ním s hořkou slzou v oku a přejeme mu do dalšího života hodně Boží milosti a požehnání.

Za všechny farníky redakce.

ROZHOVOR

*S Petinkou u příležitosti přijetí svátosti
biřmování v pondělí*

*Petro, můžeš se nám krátce představit,
odkud jsi, co děláš.?*

Jmenuji se Petra, je mi 21 let a jsem studentka fakulty výtvarných umění – třetího ročníku ateliéru grafiky. Jsem z Ostravy a v Brně bydlím na kolejích už 3 roky.

*Jak jsi se vůbec dostala k farnosti sv.
Tomáše?*

Když jsem přijela v 1. Ročníku na koleje, byla jsem tu sama a moc jsem se tu nevyznala. Ale věděla jsem, že když půjdu od kolejí po Kounicové, tak narazím na kostel. V neděli jsem tam tedy zašla a rozhodla se, že se zeptám na nějaké společenství. Odchytila jsem po mši Vlka a Okapa a zeptala se jich. A pak asi po půl roce jsem se odhodlala přijít na spolčo. Od té doby se znám s tomáškovci a jsem velmi ráda, že mohu být součástí tak velké farnosti.

*A pak jsi se rozhodla přijmout svátost
biřmování.*

V Ostravě to pro mě nebylo možné, protože tady jsem teď daleko častěji. No a zrovna na začátku II. Ročníku studia se ke mně dostala nabídka k přípravě na svátost, a tak jsem začala chodit.

Jaký máš dojem z vedení přípravy?

Moc se mi způsob vedení líbil. Jednak, že to nedělá pan farář, ale laikové. A pak ten ženský a mužský prvek Marušky a Ivana.. Maruška je taková jemná a jasně všechno vysvětluje a Ivan pak vždycky filosofoval. Prostě dobré. Je vidět, že jim hodně záleží na tom, aby nám toho co nejvíc předali. Taky bylo dobré, že nás v přípravě bylo jen 11. U nás v Ostravě Porubě to bylo třeba pro 50 lidí, kterým pan farář v kostele něco povídal.

Na přípravu byla možnost chodit rok každý týden, nebo co čtrnáct dní po dva roky, a to bylo lepší. Za dva roky je ta příprava důslednější, i když jistě záleží na přístupu každého člověka.

Bířmování je svátost křesťanské dospělosti – co si pod tím představíš?

Je to takové suché a strohé vyjádření pro svátost. Pro nevěřící je to možná pochopitelné. Ale já vlastně nevím, co je to ta křesťanská dospělost. Myslím, že jde o něco víc, i když jistě nějakou odpovědnost člověk cítí. Je to spíše vnitřní záležitost.

A jak se ti líbil vlastní obřad?

Je zvláštní, že se na to člověk ty dva roky připravuje, a pak je to najednou tady. Přiznám se, že v tu chvíli člověku hodně věcí nedochází, protože je nervózní a já nevím co všechno, ale určitě na to budu vzpomínat celý život.

No, a taky od Sáhíba (pana faráře – pozn. redakce) mi přišlo dobré, že se každý měl představit. Že celé společenství lidí

vědělo, kdo k oltáři jde – nebylo to tak anonymní.

Chtěla bys něco vzkázat čtenářům Tomáška?

Jak jsem říkala, jsem moc ráda, že mohu patřit do farnosti svatého Tomáše. Že se farnost velmi líbí tím, jak je živá, pořádá různé akce a je hodně otevřená.

Děkuji ti za rozhovor a přeji, abys měla hodně užitku z přijetí darů Ducha svatého.

No, nejen já, ale snad i ti ostatní, ne?

Z farní charity

Sestry a bratři,

Jak jsme minule slíbili, chceme dnes pokračovat v uveřejňování informací o péči, kterou Oblastní charita Brno poskytuje seniorům, a to o projektu

Charitní ošetřovatelská a pečovatelská služba (CHOPS).

Pracovníci poskytující tyto služby mají svou základnu v Brně – Maloměřicích, Karlova 61, tel. 05/45 23 01 78. Tam se ale vyskytují zřídka, poněvadž jejich úkolem je poskytovat komplexní péči seniorům a také dospělým v produktivním věku v jejich domácím prostředí ve spolupráci s rodinnými příslušníky. Tyto služby poskytuje charita bez ohledu na náboženské přesvědčení nebo politickou příslušnost klientů. Při poskytování péče se vychází z potřeb klienta, jeho zdravotního stavu, stavu jeho vlastního sociálního prostředí a pochopitelně také z odborných a technických možností charity.

Na ošetrovatelském úseku jsou služby (např. odběry krve, aplikace injekcí, převazy bércových vředů) zajišťovány zdravotními sestrami na základě doporučení lékaře.

Na úseku pečovatelském pracují pečovatelky a pečovatelé, kteří si své vzdělání doplňují v odborných sanitářských kurzech. Provádějí výkony sjednané dle dohody s klientem (pomoc při osobní hygieně, příprava a podání stravy, běžný úklid domácnosti, vycházky, nákupy, dohled nad dospělou osobou aj.). Kromě sjednaných služeb se snaží pečovatelé také o ohleduplný lidský přístup ke klientům. Navázané přátelské vztahy s klienty jsou zvláště pro staré a opuštěné lidi nedocenitelné.

Abychom získali ještě další informace, domluvili jsme se schůzku s vedoucí CHOPS paní Marií Valíčkovou a s vrchní sestrou paní Hanou Špunarovou v budově na Karlově ulici. Naše otázky a jejich odpovědi na ně vám v dalším tlumočíme:

Tom: Kolik klientů ročně požádá o vaše služby?

CHOPS: CHOPS Brno poskytla v roce 1999 služby 617 klientům a v roce 2000 pak 628 klientům (z toho 458 na úseku ošetrovatelském a 170 na úseku pečovatelském) při různé délce a frekvence návštěv.

Tom: Kolik máte sester a pečovatelek a jak s nimi stačíte pokrýt požadované služby?

CHOPS: V charitní ošetrovatelsko-pečovatelství je zaměstnáno 7 zdravotních sester, které mimo ukončené střední zdravotnické školy mají skoro všechny

ukončené pomaturitní studium a mnoho speciálních kurzů, dále 11 pečovatelek, které mají vesměs sanitářský kurz a 3 občané vykonávající náhradní civilní službu.

Tom: Jak se ošetrovatelky a pečovatelky pohybují po Brně? Mají k dispozici auta nebo používají jen veřejnou dopravu? Kolik klientů mohou za den navštívit?

CHOPS: Sestry i pečovatelky se dopravují ke klientům městskou hromadnou dopravou. Denně navštíví 3 – 12 klientů, dle náročnosti výkonů určených lékařem nebo sjednaných dle dohody s klientem.

Tom: Používáte také k zajišťování některých činností dobrovolné pracovníky? Kolik jich je a čím vám pomáhají?

CHOPS: Dobrovolníky vítáme, ale při jejich výběru musíme být obezřetní, poněvadž dobrovolnická činnost není ještě na patřičné úrovni. Mnohdy nestačí jen ochota a zapálení pro věc, ale je třeba mít i potřebné znalosti z psychologie a základní zdravotnické vědomosti. V současné době u nás pracuje jako dobrovolnice jedna žákyně SZŠ.

Tom: Jak se vám jeví celková situace vašeho zařízení? Počet požadavků na vaše služby roste, je stabilní nebo klesá?

CHOPS: V městě Brně působí několik státních i nestátních agentur ošetrovatel-sko-pečovatel-ské služby a přesto nejsou pokryty všechny požadavky ze strany klientů. Je to hlavně z kapacitních důvodů. Statisticky je dokázáno, že město Brno je na prvním místě v ČR v počtu obyvatel v důchodovém věku. Z toho se odvíjí i počet žadatelů o naše služby. Je však ještě velká část obyvatel, která o Charitní ošetrovatel-sko-pečovatel-ské službě ani neví nebo z ostychu o pomoc nepožádá.

Tom: Kdo zajišťuje finančně provoz vašeho zařízení? Platí něco také klienti a kolik?

CHOPS: Naše agentura je nezisková, rozpočtová organizace, která je dotována Magistrátem města Brna, Ministerstvem práce a sociálních věcí a různými sponzorskými dary. Klienti hradí dle vyhlášky MPSV č. 182/1991 Sb. Z části pečovatelské výkony.

Tom: Upřímně vám děkujeme za vaši trpělivost a za čas, který jste nám věnovaly a přejeme a vyprošujeme vám,

vaším pracovníkům a klientům hojnost Boží lásky a pomoci a ochrany Panny Marie. Naším čtenářům, kteří by chtěli finančně podpořit provoz vaší agentury, připomínáme číslo účtu u Komerční banky 2008247-621/0100, variabilní symbol 102 pro ošetrovatelský a 103 pro pečovatelský úsek.

Za „Tomáška“ se dotazovali Kadourkovi

Co se událo

z farní matriky

Úmrtí duben:

Věra Symonová	77 let
Ladislav Borek	54 let
František Zeman	91 let

Úmrtí květen:

Vincenc Urban	71 let
Vojtěška Bombíková	80 let
Drahomíra Pospíšilová	88 let
Anna Knotková	88 let
Vlasta Bašeová	78 let
Jiřina Jindrová	73 let

Křty duben:

Eliška Jakubcová	19.8.2000
Tereza Trojanová	20.2.2001
Eva Havlíková	14.1.1980
Martin Klimecký	2.3.1977
Gabriela Marie Kulíšková	30.12.1975
Lukáš Lavička	13.12.1973
Irena Božena Matoušková	10.2.1972

Pavla Schelleová	20.12.1980
Jitka Marie Suchomelová	11.8.1967
Naděžda Kubíčková	13.1.1955
Jana Slaběňáková	15.4.1982
Pavla Marie Suchomelová	6.8.1997
Karel Vojtěch Suchomel	20.4.1995
Tomáš Maria Konzal	3.2.2001
Anna Obrovská	13.2.2001
Adéla Jitka Budínská	22.12.2000
Markéta Romana Fišová	29.10.2000

Křty květen:

Barbora Plisková	12.3.2001
Jennifer Gabriela Okafor	29.12.2000
Robin Petr Štylárek	5.3.2001
Veronika Adámková	12.1.2001
Adéla Pospíšilová	26.5.2000
Sára Kordíková	23.2.2001
Alice Kobalčíková	10.3.2001

Svatby:

Michal Harák a Hana roz. Fleková	20.4.2001
Roman Veselka a Ludmila roz. Davidová	21.4.2001
Viktor Boháč a Petra roz. Gricová	27.4.2001
Radek Konečný a Vendula roz. Heršová	5.5.2001
Ctibor Maršál a Blanka roz. Pospíšilová	26.5.2001

Slovo nemocným

To jsem já, nebojte se!

Mt 14,27

Každý člověk podléhá někdy strachu. Jeho příčiny mohou být různé. Někdy se bojíme nemoci, která nás může ohrozit, jindy nás straší hospodářská situace, která nám může zkomplikovat život, můžeme také mít strach z budoucnosti a nebo z jednání lidí, kteří jsou kolem nás. Každý strach nám může vzít klid a radost ze života, životní pohodu.

Kristus Pán nám za svého pozemského působení připomínal, že dokud budeme žít na zemi, budeme mít soužení (Jan 16,33). Někdy může být strach tak silný, že může způsobit vážné poškození našeho zdraví. I když jsou někteří lidé ke strachu hodné náchylní, musí se umět s ním vyrovnat. Každému věřícímu člověku pomůže, když si uvědomí Boží ochranu, skutečnost, že Bohu na nás opravdu záleží a že je schopen svojí všemohoucností změnit i tu situaci, která se nám lidem zdá beznadějná. V takové situaci si můžeme vzpomenout na apoštoly na jezeře, kde podléhali strachu, že zahynou, i když ovládali svoje povolání, uměli dobře ovládat loď a ze zkušeností uměli řešit nepředvídané situace. Když však prožívali bouři, o které mluví evangelista, pochopili, že je nezachrání žádné jejich lidské umění a schopnosti. Proto se obrátili na Krista, který klidně spal na zádi lodi a On bouři utišil. I tato

událost ovlivnila víru apoštolů a tím i jejich budoucnost.

Kristova dobrota vyzařuje i z jeho pozdravu „Pokoj vám!“, kterým třikrát po svém zmrtvýchvstání pozdravil apoštoly. Apoštolové měli strach z prvního setkání s Kristem, když uslyšeli první zprávy, že vstal z mrtvých a žije, protože si byli vědomi, že zklamali a že ho opustili ve chvílích, které pro něj byly velmi těžké. Ježíš jim však nic nevyčítal, ale svým přístupem k nim naplnil jejich duše hlubokým pokojem, který byl trvalý a který jim pomohl překonat pozdější pronásledování a všechny útrapy spojené s hlásáním evangelia.

Stejný vztah jako k apoštolům má Ježíš i ke každému z nás. On ví, co každý z nás prožívá, kolik má sil a jakou pomoc potřebuje, aby byl schopen dobře prožít to, co je pro něj těžké. Kdo mu plně důvěřuje, nepodléhá zbytečnému strachu a depresi, ale zůstává klidný a vyrovnaný za všech okolností, protože plně spoléhá na Kristovu dobrotu a lásku k lidem.

Když nás zneklidní každá nepříjemnost, je to důkaz, že naše víra v Boha a důvěra v jeho pomoc jsou slabé a že příliš spoléháme na sebe a lidi kolem nás. Zapomínáme při tom na Boha a jeho působení v našem životě. Nám pomáhá v prohlubování naší víry a důvěry v Boží pomoc četba Písma svatého, protože z něj vyzařuje Boží láska k vyvolenému národu a i ke všem lidem. Naší důvěrou v Boží pomoc posílí i pozorování života lidí kolem nás. I na jejich životě vidíme, jak je Bůh

ovlivňuje a vede k sobě. Stejně ovlivňuje i životní události každého z nás.

Když budeme naplnění opravdovou důvěrou v Boha a v jeho působení v našem životě, překonáme s jeho pomocí všechno, co nám život přinese.

Otec Josef Šik

Rozhovor do Tomáška

V dnešním čísle našeho farního časopisu si budeme povídat s Petrem Zelinkou, který je znám pod přezdívkou Kmocháček.

Mohl by ses nám krátce představit?

Narodil jsem se roku 1976 v Broumově, když mi byly tři roky, tak jsme se přestěhovali do Brna. Naši početnou rodinu tvoří kromě rodičů můj mladší bratr Josef a tři sestry (Zdislava, Maruška a Klárka). Studoval jsem na Biskupském gymnáziu v Brně a na filozofické fakultě MU v Brně (obor historie-archívnictví). Nedávno jsem dokončil civilní službu, kterou jsem vykonával zčásti v Charitě a zčásti ve službách biskupství brněnského.

V těchto dnech vydala naše farnost publikaci o obraze Madony Svatotomské a dějinách našeho kostela jako autor jsi uveden právě ty. Jak se vlastně člověk stane „spisovatelem“?

Nejprve je třeba říct, že na začátku vůbec nebyl záměr psát nějakou knihu. Prostě jsem jako stovky jiných studentů psal diplomovou práci a shodou okolností se

naskytlo zajímavé téma – barokní slavnost korunovace obrazu Madony Svatotomské. Neváhal jsem tedy a pustil se do práce, která byla velmi zajímavá, a občas mi připadala jako detektivní pátrání. Korunovace obrazu Madony Svatotomské se odehrála roku 1736 právě v našem kostele a stala se součástí velkolepých slavností. Slavnosti probíhaly celý týden a zúčastnili se jí zástupci různých vrstev tehdejší společnosti (olomoucký biskup, členové moravského zemského sněmu, zástupci města Brna, měšťané a početná procesí) a ve své době byla jednou z nejvýznamnějších událostí na Moravě. Kromě popisu slavnosti jsem také zkoumal dějiny našeho kostela a přilehlého kláštera, který dříve patřil augustiniánům poustevníkům. Byl jsem překvapen pestrostí a dramatičností událostí, které se v těchto místech odehrávaly.

Jak vůbec vznikl nápad vydat tuto knihu?

Když už byla diplomová práce napsána, tak si ji postupně přečetlo pár lidí a protože je zaujala, vznikla myšlenka vydat knihu tiskem. Díky mým přátelům Topovi a Kotalovi se podařilo sehnat potřebné peníze a celou práci připravit k tisku, za což jim patří velký dík.

Na co se mohou čtenáři této knížky těšit a kde ji lze koupit?

Publikace obsahuje nejen popis korunovačních slavností, ale je zde také blíže popsán samotný obraz Madony Svatotomské, historie našeho kostela, pár postřehů

z dějin řádu augustiniánů poustevníků a zamýšlení nad dny všedními a svátečními. Publikaci je možno zakoupit v sakristii, cena je 70 Kč (pro studenty 40 Kč, sponzorská cena 200 Kč).

Jaké jsou Tvé další životní plány? Slyšela jsem, že se chceš stát salesiánem.

Ano, to je pravda. Velice mě zaujal život sv. Dona Boska a vždycky jsem obdivoval, jak mnoho dobrého pro mládež udělal. Chci se věnovat mládeži a vnímám to jako výzvu dnešní doby – pomáhat mladým, kteří vyrůstají v rodinách problematických, neúplných nebo jinak narušených, aby se měli o koho opřít, a dostalo se jim důvěry a lásky, které jsou pro vývoj každého člověka nezbytné. A hlavně jim ukázat, že ten, kdo může proměnit jejich zraněná srdce je Bůh, náš dobrý nebeský Otec, který má všechny lidi nesmírně rád. To je myslím hlavním posláním salesiánů – následovníků Dona Boska.

Co Tě čeká v nejbližších měsících?

Začátkem června odjízďím do Sebranic u Litomyšle, kde mají salesiáni aspirantát, což je jakási příprava na vstup do noviciátu, která většinou trvá jeden rok. Potom následuje rok noviciátu v Praze, který je zaměřen na studium salesiánské spirituality, dějiny salesiánské kongregace a výuku italštiny. Po skončení noviciátu je možnost se věnovat svému povolání jako salesián – laik, nebo studovat teologii a stát se knězem.

Díky za rozhovor a přejeme hodně při práci s mládeží.

Ukázka z knihy „Obraz Madony Svatotomské“

6. Odpolední slavnost korunovačního dne

Odpoledne se konalo velkolepé procesí s korunovaným obrazem. Kardinál Schrattenbach odjel po obědě do své rezidence, aby mohl pohodlně sledovat toto slavnostní procesí. Procesí se shromáždilo u kostela, zatímco se ještě konaly slavnostní zpívané nešpory před obrazem, které „držel“ za bohaté asistence ministrantů Jan Matyáš, kníže z Turri a Wallesasiny. Poté, co nešpory po chvíli skončily, vyšlo procesí směrem k Běhounské ulici.

V čele procesí kráčeli členové brněnského magistrátu, občané jednotlivých městských okrsků s velkými vlajkami a svými znaky a každý okrsek se svým sborem muzikantů. Za nimi kráčeli studenti s vlajkami, korouhvemi a znaky svých bratrstev. Následovaly korouhve, *mysteria induta* a vyzdobené pegma bratrstva „opáсанých“ za doprovodu muzikantů s trubkami a tympánami. Za nimi šli jiné společnosti a bratrstva se svými odznaky. V půli je rozdělovala čtyři pegmata, z nichž dvě byla nesena kapucíny a dvě jezuity.

V průvodu šlo mnoho kapucínů ve dvojstupu, první nesl kříž. Po nich následoval sbor muzikantů s trubkami a tympánami a vyzdobené pegma s ostatky sv. Primitiva z kostela jezuitů, jež nesl

jeden jezuitský novice na ramenou. Následovalo s křížem mnoho františkánů, též sbor trubačů a tympanistů s vyzdobenými nosítky s ostatky sv. Konstancia z jezuitského kostela, která byla též nesena jedním jezuitským novicem. Pak prošlo mnoho minoritů s křížem v čele, po nich sbor muzikantů s trubkami a tympánami a dalšími nosítky, v kterých bylo opět neseno jezuitskými novici tělo sv. Aurelia, mučedníka ze svatotomášského kostela.

Konečně šlo mnoho důstojných otců dominikánů se svým křížem, po nich opět sbor trub a tympán a vyzdobená nosítka, v kterých bylo laskavými jezuitskými novici neseno svaté tělo sv. Klementa mučedníka ze svatotomášského kostela.

Dále průvod tvořili trubači, stříbrný kříž, pak celý konvent augustiniánů oděný v bohoslužebná roucha. Poté dlouhý průvod řeholních a světských kněží v pluviiálech a též dlouhý průvod ministrantů. Za nimi šli preláti v pluviiálech, infulovaní hodnostáři a jako poslední Jan Matyáš hrabě z Thurn. Nově korunovaný obraz Thaumaturgy v nosítkách, nesli infulovaní preláti: Jiří Tomáš Fassmann, Jan Glätzel, Nepomuk Augustin Wiminko, Antonín Pirmus, Václav Weymluva, Hugo Václav Bartlicius, Norbert Jan Umlauff, Josef Malý, otec Antonín a Nicolaus Zandt.

Za obrazem následovalo obrovské množství církevních i světských hodnostářů. Závěr průvodu tvořilo nepočítané množství lidu obojího pohlaví, „radující se a jásající ze srdce v tento den slavné korunovace své velké Paní a nejvznešenější Královny.“ Vojsko pak tvořilo na hlavních

ulicích špalír, aby mohl průvod nerušeně procházet.

Slavný průvod šel od kostela sv. Tomáše směrem k prefektuře, přes ulici Běhounskou až k ústavu šlechticů, pak zabočil dolů k paláci knížete Schrattenbacha, kolem paláce napříč ulicí směrem ke klášteru minoritů. Zde průvod zabočil doprava, vzhůru na Zelný trh. Velkým okruhem průvod Zelný trh obešel, vrátil se ulicí Radnickou na Velké náměstí a došel až k ozdobenému mariánskému sloupu. V přítomnosti devítinásobného sboru muzikantů a množství občanů městských okrsků byl obraz Thaumaturgy spolu s nosítky uložen na oltář k tomu připravený. Po krátkém společném zpěvu se všichni kanovníci a preláti posadili na připravená sedátka. Antonín Herman, farář města Brna a děkan, vystoupil na připravenou tribunu a pronesl velmi jasnou a duše věřících oslovující řeč ke chvále Panny Marie.

Brněnský magistrát svým jménem a jménem celého města na památku stále vděčnosti Panně Marii daroval do Mariánské kaple voskovou svíci 380 liber těžkou, s nápisem: DIE CORONATOINIS MARIO, OBTULIT SENATUS POPULUSQUE BRUNENSIS.

Po skončení kázání zanotoval hrabě Jan Matyáš z Thurn antifonu *Regina Coeli* a celý sbor zpěváků ve zpěvu pokračoval. Lidu pak dal apoštolské požehnání, během něhož znělo množství sborů trub a tympán a byly vypáleny salvy z městských a hradních děl. Průvod se vrátil spořádaně ulicí Veselou, směrem k Veselé

bráně, až ke svatotomášskému kostelu, kde byl obraz uložen nad oltář na své místo. Ministranti, hrabě Jan Matyáš z Thurn a všichni preláti se vrátili do sakristie a na kazatelnu vystoupil otec Josef Gihl z Tovaryšstva Ježíšova, doktor teologie a olomoucký profesor a pronesl latinské kázání. Po skončení promluvy, se pomodlil hrabě Jan Matyáš z Thurn k ochraně nově korunovaného obrazu litanii loretánskou před vystavenou Nejsvětější svátostí. Poté dostal lid slavnostní požehnání Nejsvětější svátostí a v chrámu tak byla ukončena slavnost tohoto dne.

Během následující noci byly pořádány velmi skvělé a duchaplné ohňostroje – tu na velkolepé slavnostní stavbě u domu převora, tu na obou slavobránách u kláštera a kostela sv. Tomáše, s množstvím sborů zpěváků.

Ohňostroje a iluminace velmi pěkně ozařovaly okolí, na obou slavobránách a květnatých zdech u kláštera totiž svítilo pět tisíc lampiček.

Rovněž všechny uličky, ulice, náměstí a domy, brány a okna byly plné slavnostních staveb, obrázků, emblemů a symbolů a jiné výzdoby a byly osvětlené mnoha světly a pochodněmi. „Noc se změnila v den a město Brno v nový nebeský Jeruzalém, plný vzdechů, chval a plesání.“ Celé město „hořelo svatým a rozněcujícím ohněm až do rána následujícího dne“ a celou noc lidé jásali a plesali v nezvyklé radosti.

Cena knihy: 70 Kč

studenti: **40 Kč**

sponzorská cena: **200 Kč**

Za Královnou máje

na Vranov putovali farníci od sv. Tomáše letos právě na Její svátek, 8.5.2001. Byla jsem s manželem pozvaná také, i když jsme z jiné farnosti, a rádi jsme se připojili. Pout' organizovala mládež, ale pamatovala i na méně zdatné poutníky, kterým byl k dispozici zvláštní autobus tam i zpět. Ostatní měli sraz na konečné v Útěchově. Tam se do auta naložilo, co kdo přinesl dobrého na společné pohoštění, a odvezlo na Vranov.

Bez zbytečné zátěže jsme se odebrali za vůdci v důvěře směrem k Adamovu. Někteří poutníci ze zvyku vyrazili na obvyklou nejkratší trasu podél silnice, ale organizátoři je přesvědčovali jako odloučené ovečky, aby se tentokrát přidali k houfu. Kdo si dal říct, jistě nelitoval. Cesta je o něco delší, zato nenáročná, po vrstevnici. Překrásné prostředí jarního lesa všechny příjemně naladilo. Mladé lístky na stromech a nová hustá tráva měly nádhernou světlezelenou barvu, ze které místy sluneční paprsky vykouzly ostrůvky modrých poměnek a nějakých růžových kytiček.

Abychom pozvedli ducha od krásy lesa ke Stvořiteli a kráse Matky Boží, hned na kraji lesa byla první zastávka. Počkali jsme na skupinu poutníků z dalšího autobusu a společně jsme zazpívali za doprovodu kytary vhodně zvolenou píseň „Spoj nás v jedno, Pane“. Lístek s písničkami pro tuto pout' dostal každý hned u autobusu.

Cestou v lese byla další zastavení, vždy s písničkou a desátkem růžence. Nejduchovněji prožíval pout' zcela jistě pan farář, u něhož nejspíš přemíra duchovna zapříčinila, že jeho tělesná schránka se poutníkům občas ztratila. Nečekaně se zjevil na boční cestě v lese, ale později zase zmizel. Ostatní si cestou povídali, seznamovali se a obdivovali malé i velké divy lesa, od množství ještěrek po vyplašenou srnku.

Na poslední zastávce jsme dostali papír a tužku. Každý teď měl možnost napsat, co chce sdělit Pánu nebo o co ho prosit. Papírky jsme vložili do kulatého skleněného akvária, které obětavě celou cestu nesla Píďalka, aby pak naše prosby a díky přišly na oltář sobětními dary a po mši svaté do ohně.

Mše svatá na Vranově! Pokaždé mocný zážitek, vždy úplně nový pohled na známé skutečnosti. Snad i proto, že v jiném prostředí jsme pozornější. Promluvu zahájil otec Vrbacký ujištěním svých farníků, že je poznává, i když jsou v kostele rozseti jinak než u Tomáška. A potom nám moc hezky vysvětlil, jak je to vlastně s Pannou Marií a tím zprostředkováním milostí. Nebudu zde rozepisovat kázání, ani bych to nezvládla jako pan farář, ale to mi věřte, že Panna Maria za nás prosí svého Syna i o to, o co my vůbec nevíme, že máme prosit, a přesto to potřebujeme. Podobně jako na svatbě v Káně Galilejské. Boží Dobrota má jistě velké potěšení z toho umožnit jí, aby tímto způsobem se projevila její láska k nám. Necítíte teď také tu otázku, co já? : Jaká je naše reakce, když Bůh s Pannou Marií jsou v akci?

Při bohoslužbě zazněly krásné mariánské písně jak s varhanami, tak s

kytarou. Ten den jsme chválili Boha jako v žalmech král David všemi možnými způsoby. I na tanec došlo, ale to předbíhám událostem.

Po mši svaté využili někteří poutníci možnost prohlédnout si s průvodcem kryptu knížecího rodu Lichtensteinů z počátku 18. století. Barokní kostel je ovšem starší (1622 – 24).

Odtud se celé společenství odebralo do kulturního domu zvaného Hostinec, kde ve velkém sále na dvě řady stolů pilné ruce lákavě nastražily všemožné dobroty z darů odevzdaných na srazu. K tomu navíc nachystaly tácky, ubrousky, pohárky, nápoje teplé i studené a – promiňte – nechyběl ani toaleták na záchodě. Zkrátka všeho bylo hojnost a na nic se nezapomnělo.

Před vchodem do Hostince ležel místní voříšek. Po čase se osmělil a vlezl dovnitř. Obcházel po obvodu místnosti kolem hodučících v naději, že něco dostane, ale vyrazil Vlk a psa zahnal. Tím usnadnil Keprníkovi na pódiu coby konferenciérovi upoutat na sebe pozornost a ohlásit kulturní program, který zahájily děti. Nacvičily si písničky i s předváděním. Mezi jednotlivými body programu jsme měli vždy 10 minut na jídlo a volnou zábavu, abychom se mezi sebou lépe poznali.

Na všechny velmi zapůsobila scénka Tmavomodrý step. Dojemné, originální a velmi kvalitně provedené stepování Natky Levíčkové a Adélky Řezníčkové nás vtáhlo do příběhu z písničky a také nás svým tancem přiměly k zamyšlení.

Ale abychom pouze nekonsumovali dobroty a kulturní zážitky, byl připraven i farní kvíz. Otázky typu kolik je u Tomáška lavic, rok založení kostela, kým, nebo časové pořadí vyjmenovaných kněží zaujaly celý sál. Správnost odpovědi na poslední zmíněnou otázku se dokonce ověřovala mobilním telefonem. Skóre bylo těsné. Vítězové dostali lahev vína.

A bylo na čase ukončit agape a vrátit se domů, byl přistaven autobus. Blížil se večer, ale i bouřka. Černá část oblohy a hřmění otočilo naše kroky k zastávce autobusu. Ale zbabělost se nevyplácí. Těch málo odvážných, co šli zpět pěšky, byli odměněni hezkou procházkou. Bouřka se totiž vydala na opačnou stranu.

Celý ten den byl tak pěkný a tak mnoho zážitků, že nám bylo zatěžko se hned rozejít s přáteli z pouti a nechali jsme se zlákat na pivo v Brně do dvorka jedné hospůdky, kde jsme si ještě chvíli povídali.

Díky za pouť, farníci svatotomští, bylo mi s vámi dobře!

Člověk si mezi vámi vybaví slova z Písma Svatého o prvních křesťanech: „Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse.“

(Skutky 2,46-47)

Marta Bílková

HOLKY NEBO KLUCI?

(reportáž ze společné akce)

Po menším rodinném utkání jsem opus-tila svoje rodičovstvo a plně si uvědomujíc, že jsem černá ovce rodiny, odjela jsem místo na Řecké pašije, které se odehrávaly v Janáčkově divadle, do okolí nedalekého leč Janáčkovu divadlu jaksi nepodobného: na Lidickou 6 – pro neznalce tomáškovskou faru.

Už z dálky jsem spatřila hlouček netr-
pělivě podupávajících lidiček, ze kterých se vyklubali samí kluci a jedna osamo-
cená Čmelda. Tento pohled mě poněkud pobavil, nicméně kluci na mě zírali jako na zjevení a přes mé upozornění, že my holky jsme byly pozvány na promítání diáček a co tu dělají oni, to opravdu nevím, se tvářili jaksi nechápavě (což u nich ale není nijak neobvyklé). Celou situaci vyřešil Gert, který se zanedlouho dostavil v doprovodu několika členek našeho oddílu a pravil, že kluci byli pozváni na jiné diáčky než holky, a tím pádem holky na jiné než kluci (ale to je vám myslím jasné). Nastal však menší problém; místo dvou promítaček se dostavila pouze jedna, a to v doprovodu Gerta, a ta, kterou měl doručit Okap, si dala načas. Nicméně i tento problém byl vyřešen díky inteligentním chlapcům, kteří se nenápadně nasáčkovali na naše diáčky.. Okap sice časem dorazil, ale nezdálo se, že by pánové jevíli zájem přesunout se do farní kavárny (dívali jsme

se totiž dole) a tudíž jsme se dokoukali všichni dohromady.

Diáčky z klučičího tábora byly dost dobrý a dokonce jsme tam spatřili i naše rádkyně, jež strávili na jejich táboře jeden den. Bohužel to byly povětšinou jen stíny nebo třeba hlava Veverky trčící z vody. Přesto to bylo úchvatné a Gertovy komentáře tomu dodaly – teď nevím jak to napsat – prostě tomu dodaly to, co tomu chybělo.

Z fary jsme se vykolébali s bolestmi břicha, neboť dlouhotrvající smích nijak výrazně bříšku neprospívá a po chvílkovém zhodnocení akce a pokecání jsem nastoupila do šalinky č. 1 a uháněla domů. Stmívalo se a ve tmě už černé ovce nejsou tolik vidět.

Witty

40. SKAUTSKÝ CHLAPECKÝ ODDÍL BRNO přijme mladé nováčky do družinky vlčat - chlapce ve věku od 6 do 10 let.

Vaše ratolesti u nás poznají nové kamarády, pobaví se a určitě se něčemu i přiučí. Z programu: Jednou týdně se konají schůzky, kde se hrají nejrůznější hry, asi jednou do měsíce jezdíme na výlety. Vše vrcholí prázdninovým táborem. Ten letošní se koná 30.6 - 9.7.2001 Velká část kluků v oddíle zároveň ministruje u sv. Tomáše. Kontakt: Za vedení vlčat: Klokan Petr Přidal (tel: 576113) a Bob Josef Zelinka (tel: 44219423) Oddílový vedoucí: Okap Pavel Koukal (tel: 48521129)

ZMS očima pořadatele

tak nějak to Sojka chtěla

Ještě den před zahájením ZMS se zdálo, že i letos bude počasí pro tuto akci více než charakteristické. Zdání neklamalo, jak se často tvrdí. Drobný déšť vždy byl a je normou, po některých zvláště vydařených ročnících dokonce normou vítanou, protože už bylo tak špatně, že nemohlo být hůř. Soutěžící i organizátoři nemohou zapomenout na ročníky 98 v Mariánském údolí a 99 na Velké Babě. Nejhůř na tom bývají nikoliv závodníci, kteří se během zahřejí, ale pořadatelé, kteří jsou celou dobu na jednom místě. Například Sojka, zosobnění výpočetního střediska a kanceláře závodu, přežila před dvěma lety pouze díky rozdělanému ohni a láhvi, která má na etiketě kormidlo, co udržuje pevně a nezvratitelně kurs k lepším zítřkům. Letos s námi na vlastní přání poprvé nebyla, což znamená, že vytyčený kurs neopustila a doplula do přístavu.

Tento rok však bylo vše jinak. Počasí nám přálo a opravdový déšť začal až kolem 16 hodiny odpolední. Dalším překvapením byl letošní vysoký počet hlídek, kterých bylo 17. Celkem závodilo 53 soutěžících nejen z naší farnosti, ale i z Králova Pole, Řečkovic, Židenic a od Jakuba. Nový rozměr dalo celému závodu také využití moderní komunikační techniky, jejímž prostřednictvím mohl být Start průběžně informován o pohybu hlídek a jiných

problémech. Do téměř čtvrtstoletí staré historie závodů se tak tento ročník zapíše jako první mobilní.

Když ze startu odešla poslední skupina, pověsili jsme kartičky s písmeny, pod kterými jednotlivé hlídky soutěžily, na mírně prověšený, na krmelci zavěšený provaz. Díky tomu krmelec vypadal, jako by se na nás usmíval svými sedmnácti zuby. S postupujícím časem však zubů neubývalo a krmelec se již neusmíval, ale zlomyslně šklebil. Když ještě o půl čtvrté nebyla v cíli žádná hlídka, bylo jasné, že se letos vrátíme k dávné tradici závodů, tj. k návratům ve večerních hodinách. Těsně před čtvrtou přiběhla první hlídka, poslední dorazila do cíle o půl osmé, tedy půl hodiny po limitu stanoveném pro návrat. Nikdo se neztratil, alespoň ne tak, aby to stálo za řeč, bohužel ne všechny hlídky stihly oběhnout všechna stanoviště.

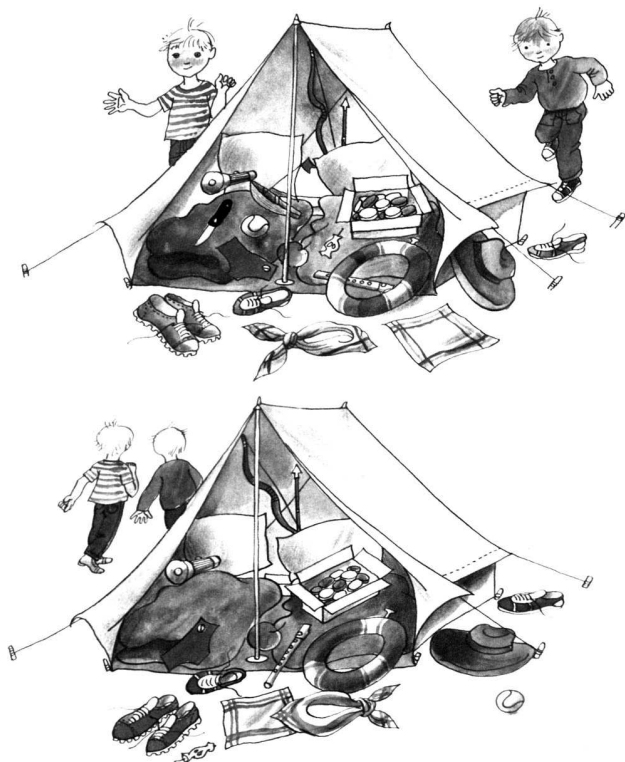
Vzhledem k nedostatku času proběhlo vyhlášení výsledků velmi stručně a nebyl čas na podrobnější statistiku, která dříve byla doménou Velkého Marabua. Jenže těsně před osmou za hustého deště nebyla nálada objasňovat průběh křivky rozložení, o směrodatné odchylce, relativní chybě a faktorech ovlivňujících konečný výsledek nemluvě.

Na závěr bych rád ocenil všechny účastníky za podané výkony a doufám, že příští rok opět přijdou sebe překonat a druhé překonávat. Už nyní mohu slíbit, že 25. ročník ZMS bude dostatečně jubilejní.

Gert

Pro bystré hlavy

Které dvě věci odnesli kluci ze stanu?

POHÁDKA

o tom, co se opravdu stalo

„Martínku, nedá se nic dělat, musím odvézt Vojtíška do keramiky a Tomášek pořád spí. Pohlídáš ho, prosím tě? Já se za chvíli vrátím. Už jsi velký kluk, šikovný, je na tebe spoleh.“ Maminka při odchodu raději zamkla dveře od bytu – je to tak lepší. Nasedla do auta a jela pro Vojtu do školky, aby ho převezla do keramiky. Sotva nasedli znovu do auta, spustila se taková průtrž

mračen a bouřka, že nebylo vidět na krok, nedalo se odjet. „Co asi doma Martínek s Tomáškem,“ strachovala se maminka.

Veliký rachot hromu probudil spícího malého Tomáška a on se úzkostně rozplakal. „Mami, mami,“ zděšeně volal. Marně mu Martínek vysvětloval, že se maminka brzy vrátí a bouřka že se za chvíli přežene. Ani Martínkovi nebylo dobře z těch hromových ran a prázdného bytu, ale neměl na vybranou. Musel být klidný a nebojácný kvůli Tomáškovu a dodávat mu odvalu. Co jen dělat, aby se prcek uklidnil?! Už aby přišla maminka. Ale maminka nejde a nejde. Všechno je na něm. Pomyslel na svého anděla strážného a snad to mu vniklo nápad.

Pohládl zase Tomáška, vzal si flétnu a začal hrát, jak nejlépe uměl. Dával do toho všechen svůj i Tomáškův strach, snažil se, aby něžná melodie flétny hladila kloučka, jako ho hladívá maminčina dlaň. A Tomášek přestal plakat. Docela se uklidnil. Když se maminka plna obav vrátila, našla dvě klidné hrající si děti a cítila, jak moc je má ráda.

Jarka

Tak co, děti, líbila se vám pohádka? Nezapomeňte ani vy, že vás chrání anděl strážný – i na táboře při bouřce, na hlídce, na stezce odvahy nebo při napínavé hře v lese – nemáte se čeho bát, váš anděl strážný je stále s vámi. Zkuste se k němu každé ráno krátce pomodlit.